

אווירה כללית של פחד ואימה. (וזה המשמעות האמיתית של "טרור").

● **תגמול על סיגועים, כי נוסח של עשר עיניים תחת עיני, כדי להרתיע ולשתק את המחתררת הפלסטינית.** (תל-מידים איסלאמיים רבים תחת תלמיד-ישיבה, ששה אוטובוסים תחת אוטובוס אחד בירושלים, וכו'). כך פעל אצ"ל בשנות ה-30 המאוחרות, כאשר הטמין פצצות בשוקים הערביים בערים הגדולות וקטל מאות, וכך פעל אצ"ל שוב בראשית מלחמת העצמאות, כאשר הרג אורחים ערביים בירושלים ובמפרץ חיפה).

● **עידוד הגירתם של ערבים מן הגדה, ואולי הכשרת הקרקע לגירוש כל הפלסטינים מן הארץ.** די ברישום המטרות האלה, העולות בבירור מן הפעולות עצמן, כדי להצביע על הדי מביצע, על מיקומם הפוליטי

הרב לוינגר בהתנחלות מניין חס באים

והגיאוגרפי, ועל הציבור הרעומד מאחוריהם.

● ● ●

איריאולוגיה של המחתררת לא צמחה על העצים. אין זו אלא האיריאולוגיה של גוש-אמנים וספיחיו, במהדרה אקטיביסטית.

הגוש לא התיימר מעולם להיות דמוקרטי. כל קיומו מבוסס על ההנחה שהוא מייצג את הקומץ הנבחר של בעלי השליחות האומית, הגורר אחריו את הרוב בעל כורחו, על אסו ועל חמתו.

הרתיים שבקרב הגוש מאמינים כי ההלכה עומת מעל לחוק, וכי הם עצמם המפרשים המוסמכים היחידים של ההלכה. החילונים שבגוש מאמינים כי הם מייצגים ציווי לאומי עליו, העומד מעל לחוק הפורמלי, שנחקק על-ידי "הפטנטים, השמא לנים, רכיהלכב ודומיהם בכית-השיפתותיים, הכנסת.

כל הבטיסים העיקריים של גוש-אמונים הוקמו בפעולות בלתי-חוקיות ואלימות. קיריית-ארבע קמה אחרי הפלישה הבלתי-חוקית של ראשוני הגוש לחברון, תוך הונאת המושל הצבאי. הרובע היהודי בחברון קם כשרשרת בלתי-מוסקת של פעולות בלתי-חוקיות, הסתגבל, אלימות ואוימים. היישוב הקלאסי של הגוש, קרום, קם כתוצאה מפעולה בלתי-חוקית וקניעת ממשלת-המערך. וכן הלאה.

העובדה שפעולות אלה זכו בתמיכתם של שורה ארוכה של פוליטיקאים — יגאל אלון ומשה דיין בחברון, מנחם בגין ואריאל שרון בסבסיה, וכו' — אינה משנה דבר. שיטת הגוש היתה לבצע פעולה בלתי-חוקית ולהפעיל לחץ על הממשלה החוקית כדי שזו תשלים עם העובדה המוגמרת ותעניק לה את חסותה בריעבד.

הגוש עמד במרכז המיבצע הגדול לעצירת הנסיגה בסיני, שכונתו היתה למנוע בעד הרוב הדמוקרטי במדינת ישראל לבצע את המדיניות שעליה החליט באמצעות נבחריו — מדיניות השלום עם מצריים.

אנשי הגוש נהרו מכל רחבי הארץ, ובעיקר מכל ההתנחלויות, כדי למנוע בכוח את ביצוע הסכם-השלום, גם במחיר עימות עם חיילי-צה"ל. זוהי היסטוריה של 16 שנים, שהצמיחה ספיחים קיצוניים עוד יותר — החל במישפת הרב משה לוינגר בחברון וכלה בגופים ניאופאשיסטיים מובהקים כמו תנועת "כך".

לכל המחנה הזה משותפת איריאולוגיה של התנגדות לדמוקרטיה, שהאפיה לכפות את רצון המיעוט הקטן על הרוב, לשבש את התהליכים הדמוקרטיים של קבלת ההחלטות. משותף להם גם פולחן האלימות.

המחתרת מגלמת את התפיסה הזאת. גם לולא ידענו מי ומי החשודים בהשתייכות אליה, היה די בנייתוח האיריאולוגי, כדי לדעת כי אינם מצויים בשוליים של התנועה, אלא כבלביתה.

מחתרת זו מייצגת את גוש-אמנים כשם שאצ"ל ייצג את המחנה הרדיקלי-ניסטי, וכשם שההגנה והסלמ"ח את היישוב המאורגן.

● ● ●

אילו יכול היה להיות ספק בכך, נאה תגובת המתנחלים והוכיחה. אחרי כל פעולות המחתררת לא באה מעולם הסתייגות ברורה ובנה מהן, ולהיפך, כמה מראשי הגוש הביעו מדי פעם אהרה גלויה, מוסווית בקושי לסיגועים ולמבצעים. (בן יאבדו כל אויביך...)

אחרי חשיפת המחתררת, באו תחילה דיבריה-הצביעות הרגילים, לרוב כמידי טא אמריקאי או רוסי. "זה לא יכול להיות!", "זהו פרוכובצ'יה!" הם לא מסוגלים לכך! וכו'.

אחרי ששוב אי-אפשר היה להתכחש למציאות המחתררת, בא גל של הסתייגויות. אך כדאי לשים היטב לב למה שנאמר ולמה שלא נאמר בהן.

ההסתייגות תקפה את חברי המחתררת על כי הם "היוק ליישוב ארץ-ישראל" ו"השחירו את פני המתנחלים".

ההסתייגויות לא גינו את עצם שפיכת דמם של חסימי-משטע, את ההתנקשות בי חייהם של ראשי הערים ורצח תלמידי-המיכללה. לא הרצח גזנה, אלא הנזק שהוא עלול להביא למתנחלים.

ולבסוף בא הרב משה לוינגר, ולמעשה הצדיק את המחתררת ושיבח את חבריה.

על כן, מותר בהחלט להפנות אצבי-אשימה על "ציבור שלם". צריכים להטיל את האשמה על ההתנחלות כולה. חובה היא לקבוע כי תנועת-ההתנחלות כולה היא תופעה אנטי-דמוקרטית ואנטי-מוסרית. בעלת אופי אלים והשלכות פוליטיות-פיליות.

ברניו של יצחק שמיר, שבאו להתנחל למתנחלים ולתת להם גיבוי מוסרי, מדאגים ביותר. לא די בהוצאת כמה דגים מן המים. צריכים לייבש את הביצה. אחרת תקום כבר מחר בבוקר מחתרת חדשה.

במדינה

העם

עצמאות שיגרתית

פוליטיקאים בנאליים נאמו נאומים בנאליים ביום של שיגרה בנאלית. ואולי זה טוב

יוס-העצמאות ה-36 של מדינת-ישראל לא היה חג של שימחה צוהלת. הוא גם לא היה יום של ריאיון קודר. היה זה חג שיגרת, שבו עשו מנגנונים ממשלתיים עיניים מאמץ ביורוקרטי עיף ליצור אווירה של חג. מישוה "הרקיד", הטלוויזיה הוסיפה לתוכניתה העיפה סרט בלשי זר (אך פסלה את ההקרנה מחדש של התוכנית הסאטירית ניקוי ראש), כל הפוליטיקאים הבנאליים נאמו את נאומיהם הבנאליים בטקסים בנאליים.

יתכן שיש משהו חיובי בשיגרה בנאלית זו. קשה היה להרגיש השבוע כי יום-העצמאות הוא חג חרש, וכי נולד בימי חייהם של רבים מאזרחיה הנוכחיים של ישראל. מבחינת הרור הצעיר, זהו חג עתיק כמו חגי-החנוכה וחגי-הפסח, חלק שיגרתית של לוח-השנה.

מי שרצה במדינה נוראמלית, בעלת בעיות "נורמאליות", וכה כמה שרצה. מי שרצה במדינה מיוחדת, שבה "עיסגולה" יהוה. אור לגויים, יצב רך להמשיך ולחכות, או להמשיך ולפעול להגשמת מאוויו.

בחירות

11 לפני 11

כל המאבקים הם על ביסאות.

אין אף מאבק אחד

על דרך ורעיון

השבוע ה-11 לפני הבחירות לכנסת ה-11 עמד בסימן של התקוטטות על המקומות ה"ריאליים" בכל המיפלגות. לא היה זה מחזה מלכב.

לכאורה, זהו חיזיון טיבעי. מבחינה מעשית, עצם מהותן של בחירות היא קביעתם של 120 איש ואשה אשר יישבו בארבע השנים הבאות בבית הנבחרים. תפקיד של ח"כ מבטיח לבעליו יוקרה חברתית, הרגשה של השפעה, וכזיות-יתר בכל החתומים, משכורת גאה ופנסיה. כל פוליטיקאי רוצה להיות חבר-כנסת, ומכיוון שמיספר המושבים הוא מוגבל, אין כמעט דבר שפוליטיקאי אינו מוכן לעשותו כדי לזכות באחד מהם.

עד כאן הכל כשורה. זהו חלק מן המישחק הדמוקרטי, וזהו המצב בכל המדינות הדמוקרטיות (ובצורה אחרת גם ברוב המדינות הדיקטטוריות).

רעיון? מה זה? אם בכל זאת היה משהו מרכז ומשפיל בחיזיון השבוע בכל המיפלגות — החל בחרות וכלה בעבודה, החל באגודת-ישראל וכלה במפר"ל — הרי זה בגלל צורת ההתמודדות.

אף לא במיפלגה אחת ניסו המועמדים — או אף מועמד אחד — להעמיד פנים כאילו הוא מייצג קו מדיני, חברתי או רעיוני, שלמענו הוא לוחם על מקומו בכנסת. כל המאבקים היו על רקע אישי בלבד — מאבקים של כוח, קנוניות או קשרים אישיים. בתנועת-החרות (ראה עמודים 13-15) לא טען איש כי אריאל שרון למשל, שונה במדיניותו ממה שארנס, שהוכיח בפרשת חוספי-האוטובוס שאינו פחות ברוטאלי וחסר-שיקול-דעת מאשר שרון.

במיפלגת-העבודה (ראה עמוד 10-11) לא העז יוסי שריר להפיע בהתמודדות כמי שמייצג קו שונה, והבליע את עצמו בעור הכללי של העסקנים הצמודים לכיסאות. במפר"ל אין איש יודע עוד מי מייצג מה — יוסף בורג, שהיה מתן, ניסה להקים מיפלגה של גוש-אמונים, וחולון המר, ממקימי גוש-אמונים, הפך מתן

שבמתן, שום נימה פוליטית או רעיונית לא הושמעה במאבק ביניהם. באגודת-ישראל היתה ההתמודדות בגלוי בין חצרות של חסידים ורבנים. גם ברק"ה, שהיא מיפלגה איריאולוגית, נערך מאבק סמוי על מקומו של צ'רלי ביטון, שראשי המיפלגה רוצים להדחיקו כאופן אלגנטי, ואילו הערבים במיפלגה תובעים ייצוג מוגבר, מאחר שהם מספקים יותר מ-90% מקולות המיפלגה.

בעיות? איפה? למראה המאבקים האלה, אפשר היה לחשוב כי ישראל שרויה בשלווה גמורה, שאין לה אלא בעיות שליות, שהכל מתנהל בה על מיינחות.

אי-אפשר היה לנחש שזוהי מדינה שבה מחוללת האינפלציה המשתוללת מהפכה חברתית יומיומית; מדינה מעורבת עדיין במילחמה מזהמת כלבנו, ושבה יש ויכוח גורלי בין רעיון של אימפריה לאומנית ובין רעיון של מדינת-שלום בלי שטחים כבושים; מדינה שבה סוער הקרב בין רתיים וחילונים, בין רוב יהודי ומיעוט ערבי, בין רוב מירחי מקופח ומיעוט אשכנזי שולט.

מעולם לא בלט הניתוק המחולט

מרוכעים (כולל 1.058 קילומטר מרוכעים יערת 445 קילומטר מרוכעים ימות — ים-המלח והכינרת). הישראלי הממוצע הוא בן 28 ושבעה חודשים, עובר 35 שעות וחצי בשבוע וצורך קצת יותר מ-3,000 קאלוריות ליום. את אלה הוא צורך במידה רבה מתוצרת הארץ (המייצרת, לשנה, בין השאר, כמעט שני מיליארד ביצים, 200 אלף טון תפוחי-אדמה, 53 אלף טון גזר, 40 אלף טון אבוקדו, 18 אלף טון אגסים, 8,000 טון תות-שדה ואפייים טון רבש).

כדי למנוע איי-הכנות: הישראלי הממוצע איננו בדיוק צימחוני. לכן גם שוחטים, מדי שנה, כ-65 אלף בני-בקר וכ-28 אלף בני-צאן.

במאסר-עולם. אל הישראלי הזה, החי באחד מ-1,086 היישובים בארץ (בהם 37 ערים, 197 כפרים, 264 קיבוצים ו-446 מושבים) מצטרפים, מדי שנה, 100 אלף תינוקות רכים ונגרעים ממנו 30 אלף איש. החולכים לעולמים, לא כולם בדרך הטבע. בשנה שעברה, למשל, התאבדו 210 ונרצחו 76. שיבעה ישראלים גם נפטרו מתת-זונה (או, כלשון מישרר-הבריאות מ"כישון תזונתי").

אין אלה התנועות הטיבעיות

השר בורג כבוד וכיסא

היחידות של הישראלים. מדי שנה גם נישאים 30 אלף זוגות, ויש גם המתגרשים — כ-5,000 לשנה. מדי פעם הישראלי מתאשפו באחד מ-145 בתי-החולים בארץ (37 מהם לחולי נפש) או מתארח בכית-סוהר. יש שם 3,000 ישראלים, 141 מהם שפוטים למאסר-עולם.

159 ממצריים. הישראלי הממוצע גם אוהב מאוד לנזע. לכן יש כמיליון ו-200 אלף בעלי רשיון-נהיגה. לרשותם עומדות 600 אלף מכוניות פרטיות, יותר מ-100 אלף משאיות וטנדרים, 27 אלף טרקטורים, 27 אלף אוטובוסים וקטנועים, 8,000 אוטובוסים ו-6,000 מוניות.

אם הוא נוהג במכונית פרטית, הוא עובר כ-16 אלף קילומטר לשנה. באופי

בין המערכת הפוליטית ובין הבעיות האמיתיות של המדינה כמו בכחירות אלה. אין הרבר מכשר טובות לעתיד המערכת בעתיה.

דמוגראפיה

מר ישראל, 1984

הוא בן 28, עובר 35 שעות ואוכל 3000 קאלוריות

אחד מכל ארבעה יהודים בעולם חי בישראל — בסך הכל קצת יותר משלושה מיליון ר-400 אלף יהודים. ביחד עם שלושת-רביעי מיליון הלא-יהודים, אלה הם אוכלוסי ישראל ביום הולדתה ה-36. זאת היא מדינה המשתרעת על 21,501 קילומטר